

Taner Akçam: 24 Nisan, Hrant Dink ve fabrika ayarları

Posted on 07/05/2020

Konu basit: 23 Nisan ve 1 Mayıs beyinlerde ve kalplerde çok önemli bir yer işgal ediyor; 24 Nisan ise unutulmak, yok sayılarak tarihin karanlığına gömülmesi istenen bir gün. Bu nedenle, ulusça fabrika ayarlarına döndüğümüzü ve “Hrant Dink ikliminin” sona erdiğini bir durum tespiti olarak bir kenara not etmek istiyorum.

Ermeni Soykırımı'nın sembolik tarihi 24 Nisan bir bahar yağmuru gibi, belki yağmadan geldi geçti.

Sadece bir kenara not düşmek ve bir tespitte bulunmak istiyorum:

Türkiye Ermeni Soykırımı konusunda kuruluş-fabrika ayarlarına geri dönmüştür. Ve fabrika ayarına dönen sadece devlet değildir. Daha da önemlisi muhalif olarak bilinen bir grup aydın da öyle... Örneğin, başta T24 ve Medyascope olmak üzere ilerici olma iddiasındaki birçok sol gazete ve haber sitelerinde de benzeri bir “fabrika ayarlarına dönüş” gözlemlendi. Hepsinde 24 Nisan “es geçildi”, yok sayıldı.

AKP iktidarı, Ermeni Soykırımı konusunda oldukça inişli ve çıkışlı bir yolculuk yaptı. 2009 yılında Ermenistan ile hem diplomatik ilişkinlerin kurulması hem de tarihe ilişkin sorunların çözülmesi amacıyla imzalanan iki ayrı protokol bu yolculuğun tepe noktası gibidir.

Uzun yolculuktan geriye kalan, her 24 Nisan'da öldürülen Ermeniler için ayın izni ve Patrikliğe yazılan taziye mektuplarıdır.

Geldiğimiz yer itibarıyla AKP iktidarı Ergenekon limanına demirlemiş gözüküyor. Bugün hükümetin 1915 politikaları esas olarak MHP-Ergenekon ve Doğu Perinçek çizgisi tarafından belirleniyor. Meraklısı, Cumhurbaşkanlığı bünyesinde yeni açılmış olan 1915.gov.tr adresine bakabilir.

Yani her şey sil baştan; hem devleti hem de aydınları itibarıyla...

Bana göre, 2007’de, Hrant Dink’in öldürülmesi ile başlayan “Hrant Dink iklimi” sona erdi veya eriyor. Onun ölümü sonrası, önemli bir aydın grubu Ermeni Soykırımı konusunda konuşma, yazma arzusu, isteği içinde ve/veya manevi baskısı altındaydılar.

Galiba bu “Hrant Dink manevi baskısı” dönemi bitti. Bu 24 Nisan’da bu aydın grubu “özgürlüklerine kavuşmuş” gibiydiler. 24 Nisan, Hrant’tan önce kendileri için neyse, şimdi de öyle oldu.

İsim vermek gereksiz, ama bu konuda daha önce yazı yazmış ve hâlâ da yazabilecek olan kalemlerin hepsinin susmasının bir anlamı olmalı. Ekleme gerekir: aynı haber siteleri, gazeteler ve yazarlar 23 Nisan’ı büyük manşetlerle ele aldı ve övgü dolu yazılar yazdılar.

Hiç şaşırmadım.

Söylediklerime, ülkedeki koşullar hatırlatılarak; “Sen buraları bilmiyorsun” biçiminde karşı çıkılabilir. “Türkiye’de yaşamıyorsun ki”, uyarısını, eleştirisini hep ciddiye almışımdır. Bu nedenle, sessiz kalmayı tercih eden kalemler hakkında bir şey söylemeyi doğru bulmam.

Veya konu hakkında cesurca yayın yapan yayın organlarının var olduğunu (örneğin Gazete Duvar) emsal göstererek bir tartışma da sürdürmek istemem.

Ama sözünü ettiğim çevrelerin, kutlanması yasaklı 1 Mayıs konusunda gösterdikleri coşku

ve cesareti gözleyince, meselenin “ortamın kötü olması” ve “koşulların zorunlu dayatması” ile ilgili olmadığını söylemek mümkün.

Konu basit: 23 Nisan ve 1 Mayıs beyinlerde ve kalplerde çok önemli bir yer işgal ediyor; 24 Nisan ise unutulmak, yok sayılarak tarihin karanlığına gömülmesi istenen bir gün.

Bu nedenle, ulusça fabrika ayarlarına döndüğümüzü ve “Hrant Dink ikliminin” sona erdiğini bir durum tespiti olarak bir kenara not etmek istiyorum.

Geldiğimiz yer budur. Bu gelinen yer, Türkiye’de demokrasi ve özgürlükler için uğraşan insanların geldiği yeri de göstermesi bakımından önemlidir.

Galiba gelinen bu yer, benim kuşağımın büyük bölümü açısından da denizin bittiği yerdir. Yani bu kuşağın 24 Nisan hakkında bir şeyler yazıp yazmaması artık önemsiz bir teferruattan ibarettir.

Demokrasi kavgasında hasbelkader bir rol oynamış bu insanların büyük çoğunluğu için artık bir dönem kapanmıştır, diye düşünürüm.

Niçin mi? Çünkü, 23 Nisan’a övgüler düzen ve ama 24 Nisan’ı unutan, yok sayan bir geçmiş hikayesi ile Türkiye’de demokrasi kavgası veremez, insan haklarına saygı duyan bir yarın kuramazsınız.

Anlatacak yeni bir hikayeniz yoksa ve sadece Hrant Dink öncesi dönemdeki bildiklerinizi tekrar ederseniz, şu andaki tablo dışında bir şey elde etmeniz zordur.

Demokratik ve insan haklarına saygı duyan bir yarın için, sadece 24 Nisan’ı değil, yaşanmış tüm acıları parçası haline getirdiğiniz yeni bir kuruluş hikayesine ihtiyacınız vardır. Yeni bir kuruluş hikayesi yazamazsanız, yeni bir yarın da kuramazsınız.

Artık yeni kuşaklardan, yeni bir dalgayı beklemekten başka bir çare yok galiba... Gelir mi dersiniz?

Kaynak: gazeteduvar.com.tr